

DÖNERSEK KAHBEYİZ MİLLET YOLUNDA BİR AZİMETTEN!

KÜR ŞAD

Türkcü Dergi

İÇİNDEKİLER

- Türk Milletine Açık Mektup
- İtalyadan Gelen Son Feryat
- Ağlayın
- İftira ve Kışkırtmalara Cevap
- Ağıt
- Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde
Buhran
- Karsın Kurtuluşu
- Yabancılar
- Azerbaycan İstiklâlinin Yıldönümü
- Komünist Nedir?
- Vehim
- Fatay -'Atay'ın maskesini açıyoruz

10 HAZİRAN

SAYI : 3

1 9 4 7

25 Krş.

Türklük ve Türkçülük

HABERLERİ

İtalyadaki esir Türk kardeşlerimizin, bir yazarımıza gönderdikleri mektuptan parçalar!

... Dünyada en kanlı rejim şüphesiz ki komünistliktir. Bu insan kasaphanesinde hakkın, hürriyetin, adaletin ve insanîyetin en ufak bir nişanesi bile yoktur. Bütün halk aç, sefil ve perişan bir durumdadır. Bu diyağda yüzlerce insanı haksız yere öldürmek, bir köpeği öldürmekten daha kolaydır. İşte biz tam altı sene oluyor ki, komünist kasaphanesinden kaçtık. Bu uzun zamandan beri İtalyada esiriz. Sefil ve perişanız. Burada bizimle beraber sayısı yüzbinleri geçen diğer esirler de vardı. Fakat, zamanla hepsinin sahibi çıktı ve herkes barınacak bir yer, ısınacak bir yuva ve yiyecek bir lokma ekmek buldu. Ne yazık ki, biz Türklerin sığınacak, gidecek hiç bir yerimiz yok, ruhumuzu okşayacak, gönlümüzü güldürecek ve bir lokma ekmek verecek kimsemiz yok... Demek ki, biz dünyanın en bedbaht insanlarıymışız. Acaba tarihi şan ve şerefle dolu olan biz Türklerin niçin bir sahibi çıkıp, bizi komünist cellatlarının kanlı hançerlerinden kurtarmıyor? Altı senelik esaretten sonra tekrar kızıl kasaphaneye teslim ediliyoruz. Orada hepimizi kılıçtan geçirecekler. Her an ölüm bekleyen bizleri kurtaracak, imdadımıza koşacak kimse yok müdür?

Büyük ve hür milletimize, insanlık camiasına hitap ediyoruz, yalvarıyoruz. Kimsesiz esir Türklerin komünistlere teslim edilmesine mâni olunuz, bizi kurtarınız...

Ağlayın!

Romada ağlayan kardeşler için

Arif Nihad ASYA

Kimi esir olarak, kimi esareti bir kızıl hürriyete tercih ederek yurdundan olmuş analar, babalar, bacılar. Yolunuz Romaya mı düştü?

Kaç ırmak, kaç dağ, kaç deniz geçtiniz; kaç sınır aştiniz, kaç türlü esaret gördünüz?

Uzadıkça uzayan yolunuzun sayısız konaklarında kaç hasta, kaç ölü bıraktınız ve şimdi kaç can yoldaşısınız?

Sizi bucağ bucağ arayan ölüm, nihayet izinizi bulup sizin de karşınıza dikildi mi?

Ey içlerinde kızkardeşler de bulunan kardeşlerim: Ey Haşanlar, Salihler, Nadirler, Sevimler; ağlayın ki dünyada size uzanabilecek bir insan eli kalmamıştır.

Po ovasında Türk mezarı kazmak için kazması omuzunda gelen mezarçıların lütlüğü bir gün gelecek kendi kafalarına inecektir. O günü görmek belki size de bize de nasip olmayacaktır. Bu iş kurbanlar isteyecek, şehitler isteyecektir. Kur-

banlar olmayı kabul edin ve ağlayın!

Ben sizin akıbetinize değil, sesinizin bize kadar gelebilmiş olmasına, telinizin yoldan geri çevrilmemesine şaşıyorum: Dünya o kadar değişti, biz o kadar değiştik. Ağlayın kardeşler, ağlayın

Ben bana sığınanları bile kabul edememiş olduğumu düşündükçe küçülüyor, küçüklüğüme ağlıyorum. Siz de hem kendinize hem bana ağlayın.

Kulağa uğramadan yüreğe işleyen sesler olur; yüreği bulamazsanız bulamadığınıza ağlayın.

Sizin bıraktığınız yerlere güle oynaya gitmişken oradan kaçan başkaları dönüşte kazmacıların takibinden kurtulmak için cenup kilisesine sığınmışlar, Meryem Ananın önünde ağlamışlardır.

Hiçkırığın Türkçesi, Ermenicesi, İtalyancası yoktur: Size el uzatabilecek bir kankardeşiniz, bir din kardeşiniz kalmadıysa bari siz de Rimpapanın eşğine kapanarak orada ağlayın.

Türk Milletine Açık Mektup

Aziz Türk milleti !

3 Mayıs 1944 sonrasında, küçük mikyasta da olsa, hortlama temayülleri göstermesi karşısında vicdanımızın sesine uyarak bu açık mektubu yayınlamağa ve senin âsil vicdanına ve üstün akhşeline hitap etmeğe karar verdik.

Haklarında üvey evlât muamelesi yapılmak, imkân olsa bir kaşık suda boğulmak istenen ve muarızlarının dilinde adları "İrkçı Turancı"ya çıkarılmış olan millî şuur yaratıcısı Türkçüler, bugün her zamandan fazla, seninle dertleşmek ihtiyacını duymaktadırlar. Zira, öz vatanlarında, nâhak yere ve neşriyat yolu ile vuku bulan iftirâ ve isnat yağmuru karşısında kendilerine senin şefkatli, senin âdil, senin küçük hislere kapılmaz, basit kinlere tenezzül etmez, iman dolu, temiz yüreğinden daha yakın, daha sıcak hiçbir varlık tasavvur edemezlerdi.

Ey demokrasi ve hürriyet uğrunda bimbir cefaya katlanan asil Türk milleti ! Memleketimizde totaliter bir zihniyetin şiddetle hüküm sürdüğü yakın bir mâzide, 3 Mayıs 1944 te, milliyetçi gençliğin komünistliği, komünisleri ve onları himaye edenleri tel'in için yaptığı, senin de takdirini kazanan, nezih ve mânidar nümâyiş ve bu nümâyiş bahanesiyle, aslında zayıf olan mevkilerinin sarsılmakta olduğu vehmine düşen sandalya düşkünlerinin teşvik ve tahrik ederek yürüttükleri muhakemeler silsilesi malûmundur. Henüz polis tahkikatı bile neticelenmeden, eskârı umumiye velveleye verilip dehşete düşürülerek Türkçüler hakkında yapılan gaddarâne neşriyatı elbette hatırlarsın. Radyolarla, nutuklarla, konferanslarla, derslerle, gazete ve dergilerle, resmi kitap, tebliğ ve tamimlerle, imanlı Türk milliyetçisi olmaktan başka kabahatları bulunmayan Türkçüler aleyhinde senin kulağının nasıl doldurulduğunu; şuurı kaybetmişçesine vuku bulan propagandalarla huzurunun nasıl kaçırıldığını da, elbette, unutmamışsındır.

Netice ne oldu ?

Aylarca aleyhlerinde en gaddarâne şekilde atılıp tutulan Türkçüler;

Haklarında suçların en ağırı, en şerefsizi isnat edilmekte beis görülmeyen Türkçüler;

İsimleri darağaçlarında "vatan hainleri," "darbei hükümet yapacak ihtilâlciler," "Almanya ile işbirliği yapan satılmışlar," olarak sallandırılan Türkçüler;

Özlü bir vatan ve milliyet anlayışına; Türklüğe istiklâl, Türke hürriyet, içtimaf ve iktisadî refah ve adalet idealine dayanan, şuurlu milliyetçilikleri, imansız telkinlerle İrkçılık — Turancılık şekline sokturulan Türkçüler;

"Şeyh Sait isyanı müsebbiplerine, bolşeviklik maznunlarına ve hattâ mahpuslarına yapılmamış olan "en ağır işkenceler ve en bayağı muameleler, haklarında revâ görülen Türkçüler;

Mütemediyen aleyhlerinde sövülüp sayılırken, tek kelime ile nefislerini müdafaa imkânı verilmiyerek, gazabı ilâhi ile yarışmak isteyen fânilerin hismine uğramış zavallılar derekesine düşürülerek, her şeyden üstün bildikleri izzetinefisleriyle oynanmak istenen Türkçüler; seleflerinin yiğitlik ve celâdet meziyetlerine bihakkın vâris bulunan şanlı Türk Ordusunun kahraman mümessillerinden eşekkül eden Askerî—Örfî mahkeme tarafından, aleyhlerindeki isnatların hiçbiri vârit görülmeyerek, toptan BERAAT ETTİRİLDİLER.

Âsil Türk milleti ! Tecelli eden bu sarih, kat'i ve âdil netice karşısında sen bir hayli hayret ve pek çok ta asabiyet duymuşsundur. Zira, aleyhlerinde o kadar kat'iyetle atılıp tutulan, sövülüp sayılan insanların toptan beraati, senin için tam bir sürprizdi. Asabiyet dnymuş olmalısın; zira, senin temiz kalpliliğinle, inanma kabiliyetinle o kadar açıkça ve o kadar kâile almazcasına alay edilmiş oluyorduk ki... Adı İrkçı-Turancıya çıkartılan Türkçüler de, şeref ve namuslarına leke kondurulamamış vatandaşlar sıfatıyla, millet ve memleket içindeki yerlerini tekrar almaktan memnundular. Aylarca mâruz kaldıkları gayri insani muamelelerin unutulamiyacak hâbrasını hâfızalarından silip atmaları mümkün olmasa da; müsebbiplerin tarziye vereceğini umacak kadar safdilleşmeseler de yakınlarının, dostlarının artık kendilerini "tehlikeli şahıs," "vatan haini," teiakki etmiyerek dertlerini ve çektikleri ıstırabı unutturmakta gösterdikleri dostça gayret, ihtirassız gönüllerine bir bahar semasının ferahlığını serpiyor; bu da onlara bol bol yetiyordu.

Aradan aylar geçti. Memleketimizde esmeye başlayan demokrasi havasının aydınlığında ipdikleri pazara çıkan Türkçülük düşmanları, yeni hasımlarla uğraşmaktan Türk milliyetçilerine satışına fırsat bulamaz oldular. Demokrasi ile başları belâda idi. Hesap vermiye vermiye, millete ve geleceğe o kadar hesap birikmişti ki... Mızrağı çuvala sokmanın imkânı yok. Vaziyet pek müşkül ve çok berbat. Nisbî bir hürriyete rağmen, tarafsız matbuatın, devamlı hücumları altında, kafağlarına

ürmanan burunlarının bir hayli srtlms ve binaeraleyh, nemrudne huylarının biraz olsun hafifle-
mi olduğu beklenebilirdi. Derken vki iaat karsında eref ve haysiyeti galeyana gelen sabık
bakan Hasan Ali, Prof. avukat Kenan ner Be aleyhinde bir dva ikame etti. Ite bu dv dola-
yısıyla vuku bulan hadetler, Türkülerin bevlik düşmanlarının "mekii müstahkem"lerini yeniden
teblikeye dms ve cemaziylevellerini açığa vurmak istidadını göstermiş olacak ki, mütemadi
darbeler altında bunalmı olmaları gereken bu adamlar, Trklk aleyhinde yeni baştan ve haki-
katin her an kendilerini vatanlamakta olmasından da zerrece sıklıymıyarak iftira ve isnat irkefini
etraflarına samak için debelenmeğe baladılar Kımlası kalemlerde «Irlık — Turancılık» maskesi
altında milleti iğfal ve memleketi Almanlara peke çekmek,, tarzında ifadesini bulan "hiyaneti vata-
niye,, töhmeti; vatanseverlikleriyle, milli olan her şeye şiddetli bağlılıkları ile, mertlik ve eref anlayışları
ile mhut kalerlerin el ve dil uzatamıyacağı muhteşem bir hika teşkil eden Trklere, hâlâ,
savrulmaktadır.

Bu ağır itiham karsında : Askeri Temyiz Mahkemesinin büyük bir celdetle verdiği bozma
kararına rağmen;

2 Numaralı Askeri - rfi Mahkemenin toptan ve kat'i beraat hükmüne rağmen;

Anayasamızın ve diğer kanunlarımızın sarahatına göre, ne irlığın ne de Turancılığın suç
olamıyacağının kat'i srette tahakkuk etmesine rağmen;

Yabancılarla itirk veya hiyaneti vataniye şüphesini tevlit veya teyit edecek en küçük bir
emmre dahi ortaya konulamamı olmasına rağmen;

TrklĞn, Türk milletinin hayat görüşünden, ruhundan ve Türk tarihinin derinlikleriyle
Türklüğün halihazır zaruretlerinden ilham alan; milliyet, hürriyet ve itima adalet dvlerini kendine
dert edinmiş; tamamen yerli ve milli bir mefkre olduğunun bir mütearife hükmünde bulunmasına rağmen;

Demokrasiden, kanun hkimiyetinden, eşit adaletten sıklık bahsedilmesine rağmen :

Bir taraftan henüz polis tahkikatı bile neticelenmeden kendilerine en ağır slar isnat olunan
Türkülerin temize çıkmaları için beraat etmeleri dahi kâfi grlmzken; diğer taraftan, komünistlik
maznunlarının, haklarındaki muhakeme sona erinceye kadar temiz vatandaşlar olarak kalacakları be-
yan edilmek suretiyle ibd olunan muhteşem tenkuza rağmen;

Böyle aıkr tenakuz ve tezatların milli vicdanda huzursuzluklar yaratacağı bedih olmasına
rağmen :

nsan iz'anının, insan mantığının, insan vicdanının isyanına, kkremesine rağmen susulamaz; Türk-
ler susmayı kendi ahlâk, kendi eref, kendi mertlik, kendi insanlık anlayışlarına yediremez, kendi
karakterleriyle bağdatıramazlar! Zira, her Türk gibi onlar da; şerefli insanlar olarak doğdu-
lar; şerefli insanlar gibi yaşamak ve ölmek isterler. Zti ereflerini korumak için fed olunamıyacak
hiç bir maddi veya mânevi varlık tasavvur edemezler. Türkülerin her şeyleri gasb ve müsadere
olunabilir; fakat erefleri kendilerindir. Onu ne Falih Rıfki ve emsali ne de başka hiç bir kuvvet
gasbedemez; hiç bir kuvvet erefleriyle oynayamaz! Hiç bir kuvvet karsında susmamak ve boyun
eğmemek -iftiharla söyleriz ki - en ba meziyetimizdir ve daima da öyle kalacaktır! Bir Türü, dik
bağını eğecek iki kuvvet tanır : ALLAH ve milli vicdanın mkesi olan KANUN!

Aziz Türk milleti !

Trklk düşmanlarının vicdana ağır gelen bu haksız tecavüzleri karsında mahkemeye
gütmek ve mtecevizleri birer birer mahkûm ettirmek tamamen mümkün ve kabildir. Ancak Türk-
ler, şimdilik bunu yapmıyorlar ve yapmıyacaklar. Zira, mtecevizlerden daha açık ve daha esas-
lı hesap sorulacak günler mukadderdir ve muhakkaktır! Onun için sana hitap ve senin aklı selimi-
ne iltica ettik! Hükmünü sen ver!

Bu vesile ile Cumhuriyet Hkmetinden, Cümhuriyet Adliyesinden ve Istanbul rfi Idare
Komutanlığından gayet sarih ve hlis bir talebimiz var :

Türkülerin yabancı, her hangi bir devletle irtibatlarını isbat eder mhiyette herhangi
bir vesikaya mlik iseler idamlarını dahi mucip olsa ortaya konulması lzımgelir! Bu hitap, aynı
zamanda, Falih Rıfki elebi ve rfekasına da mildir; onlar da, erkek ve mert iseler, palavrayı
bırakıp sarih konusunlar ve delilleri varsa elkri umumiye önünde ortaya dksnler. Zira, "zahir
halin aksini iddia eden kimse, mddeasını isbatla mkelletir,, ve buna mecburdur! unu bilelim ki,
Türk vatndaının eref ve haysiyetiyle oynamak yetkisine "Kanun,, dahi mlik değildir; aksi tak-
dirde "hkki hak,, meşru olurdu.

Aziz Türk milleti; huzurunda hürmetle eğiliyoruz; çünki, en büyük, en gerçek ve en yüce
kuvvet sensin ! !

K  R   A D

Zulmün topu var, güllesi, kal'ası varsa.
Hakkın da bükülmez, kolu, dönmez yüzü vardır.
Gz yumma güneşten, ne kadar nuru kararsa
Snmezebedi, hergeceningndz vardır.

telit,
maki
mam
ilik
nlm
Karg
niyet
indir
faisi
Hiç
iddia
Şimdi
lamal
solcu
nesi
ruluy
mek

B
Milliy
kelim
rılama
Anay
bütün
kesi
ne lai
ve T
Frans
yetler
huriye
nin d
nlrse
hüküm
böyle
urma
de kal
atırız
yabanc
mamı,
olan
Öteki
bağdağ
na uyg
ilik b
bu iker
Aynı s
ereyan
uygun
lanma
e ihtiya
telir. Ir

İftira ve Kışkırtmalara Cevap

SAVAŞOĞLU,

"Herkesin maksudu bir amma, rivayet muhtelif, l... Olaylar şimdi, bize bu mısraı "herkesin maksudu muhtelif amma rivayet bir" şekline sokmamızı gerektirecek bir mâniyet almıştır. Milliyetçilik ve milliyet düşmanlığı çarpışması bizi inanılmıyacak bir rivayet ihtilâfı önünde bırakıyor. Kargaşahığı gidermek için harcanan hüsnüniyet ve emekler dumanlı hava mantığı ile hiç indirilmeğe çalışılıyor. Düne kadar milliyetçiliği faşistlik ile karıştıranlar dillerini değiştirmişlerdir. Hiç kimsenin milliyetçiliğinden şüphelenilemeyeceği iddia ediliyor ve «Bu memlekette eskiden ve şimdi herhangi bir vatandaşın komünistlikle suçlamak için onun yazılarında ve çalışmalarında solcu olduğunu göstermek kâfi gelmez.» (1) teranesi tutturularak yeni bir himaye edebiyatı kuruluyor. Biz bu prensibi benimsemekten çekinmeksizin meseleyi incelemek istiyoruz.

* *

Bir hakikati ortaya koymakla başlayalım : Milliyetçilik memleketimizde esastır, ve «solcu» kelimesine verilen mânâların hiç biriyle bulandırılmayacak kadar esaslı kalmalıdır. Milliyetçilik Anayasanın altı ilkesinden birisi olmakla birlikte bütün bu ilkelerin temelidir. Çünkü milliyetçilik ilkesi reddedilirse ne cumhuriyetçilik, ne halkçılık ne lâiklik, ne devletçilik, ne inkılapçılık Türkiye ve Türk inkılabı meselesi olarak anlaşılabilir. Fransa da lâiktir. Almanya da devletçi idi. Sovyetler de inkılapçidir. Amerika devletleri de cumhuriyetçidir. Buna karşı Bulgaristan ve Polonya'nın da milliyetçi oldukları ileri sürülmeğe yeltenilirse Türk milliyetçiliğinin manda yahut kukla hükümet şekilleri ne münasebeti olmadığını ve böyle bir benzetme de Türk inkılabını arkadan burmağa yeltenen zihniyeti sezmeğe mecburiyetinde kalacağımızı hatırlatırız. Ayrıca şunu da hatırlatırız ki Türk Cumhuriyeti'nin anayasası niçin bir yabancı anayasa taklit yahut kopya edilerek kurulmamış, ancak milli tarih ve hayatımızın şaheseri olan istiklâl ve inkılap şuurundan fıskırmıştır. Öteki beş ilkenin bu istiklâl ve inkılap şuru ile bağdaşabilmesi için millî mücadele ve Türk ruhu-na uygun olarak kavranılması zaruridir. Milliyetçilik bizim en genel ve temel şiarımızdır. Herşey bu ilkenin ışığı altında özel mânâsını kazanır. Aynı sebeptendir ki milliyetçiliğimize uymayan cereyanlar bizde azınlık olarak anlaşılmağa ve uygunsuzlukları nisbetinde dikkat ve ihtiyatla karşılanmağa lâyıktırlar. Komünistlik bu dikkatle ihtiyatla karşılanacak cereyanların başında gelir. İrkçılık ise millî bünyemize uymayan şekliyle

düşünülp reddedilmelidir. Fakat bu iki cereyan aslâ yan yana konularak muhakeme edilemez. Onları birleştiren nokta memleket ve tarih gerçeğimize uymamaları olsa bile aralarındaki mâhiyet tezadı da derhal ortaya konulmalıdır. Modern komünizmin, açıkcası Marxizm'in kökü, milliyetçilik de dahil olduğu halde, bütün içtimai kıymetleri iktisadî âmilden çıkarmak iddiasıdır. Ona göre din gibi milli his, milli fikir, milli vicdan, milli ülkü de bir çeşit iktisadî hayat şeklinin yarattığı duyuş ve düşünüş tarzıdır. Bunlar hayatın esası olmayıp sadece aldatıcı görünüşleridir. Bir kerre Marx'ın tefsir ettiği manada iktisadî âmil bütün içtimai hayat ve müesseselerin esası sayılınca, milliyet ve milliyetçiliği meydana getirdiği ileri sürülen burjuva iktisadiyatının insan hakları bakımından kötü olarak ilân edilmesi, bu nızama tâbi farzedilmiş müessese ve kıymetlerin, yani milli hayat, milli istiklâl davalarının da insan haklarına aykırı telâkkiler, reaksiyoner hareketler, gerikafalılık, hümanizma anlayışsızlığı, kısacası kötülük şeklinde damgalanması tabiileşir. Ohalde, açık veya kapalı şekilleriyle modern komünizm milli hayat, milli istiklâl milli ahlak, milli şeref, milli ülkü, milli istikbal adına ne tasavvur edebilirsek hepsinin amansız düşmanıdır. Komünizmle milliyetçilik arasında şahit olduğumuz mâhiyet zıtlığı ırkçılıkla milliyetçilik arasında yoktur. Komünizm ve Marxizm'in davası sabit olmak için milliyet ve milliyetçiliği her hangi bir tarzda tasfiye etmek mecburiyettir. Ona karşılık ırkçılıkla milliyetçiliğin münasebeti tam aksinedir. Komünizmin zaferi milliyetler gerçeğini inkâr etmeğe doğru giderken ırkçılık, bilakis milliyetçiliği teyit etmek gayretiyle dana kiskanç ve titiz davranmak yolunu tutmuştur. İrkçılık, modern mânası ile, milliyet hududunun daraltıla daraltıla mübalagalı bir şecerencek şekline sokulması mânâsına alıyor. Binaenaleyh her iki mesleği; milliyetçiliğin ifrat ve tefriti olarak kabul etmek, dayandıkları temeller hesaba katılırsa, yanlıştır. Milliyetçiliği ırkçılığa götürmek, dinî bir temsil ve tâbire başvurarak söyleyecek olursak, milliyetçilikte taassuba kapılmaktır. Dinde taassup, dinî inkâr etmek değil, belki tasdikte mübalagaya düşerek fazla sınırlandırmak, nefes darlığına uğratmaktır. Komünizm ve Marxizm'in vaziyeti ise dinî taassubun tersi olan dinsizlik vaziyetine benzer. Dinde, dinî kıymetleri müdafaa etmek ihtirası ile ifrata düşenlere mutaassıp denilir. Bu kıymetleri ya açıktan açığa, ya türlü tevillerle alttan alta inkâr edenlere verilen isim apayrıdır. Öylelerine de «kâfir» yahut «zındık» denilir. Bu benzetmeyi tamamlamak için kul-

(1) — Falih Rifki Atay «Bu memlekette daima kanun vardır»
17/V/1947

lanacağımız ifadenin bağışlanmasını dileyerek diyebiliriz ki, ırkçılık milliyetçiliğin zâhîtlîği, komünizm ve Marxizme kâfirliğidir. Birinin ifrat öbürünün tefrit olması çok umumî ve sathî bir mantık bakımından doğru görülebilirse de mâhiyetleri düşünülürse bu doğruluğun kaba bir benzetmeden ibaret kalacağı itiraf edilir. Mutaassıp bir müslüman, taassup ne kadar kötülenirse kötülensin, nihayet müslümandır. Müslümanlığı tahkir eden bir dinsiz ise ne kadar sevimli bulunursa bulunsun müslümanlığın topyekûn dışındadır ve onu yıkmaya uğraşması nisbetinde mutaassıbın tam tersine istikamet tutmuş demektir. O halde komünistlikle ırkçılığın birleşme noktası olarak memleket gerçeklerini hesaba katmamaları keyfiyeti de açıklanmalıdır. Marxist bu gerçekleri hiçe sayan ve hiçe saydığı için hiçe indirmeğe uğraşan bir yıkıcıdır. İrkçi ise bu gerçeği kendi aşırı anlayış ve taşkın ölküsüne göre, olması gerektiği gibi gerçekleştirmeye güden mutaassıptır. Topyekûn yıkamak isteyen amansız düşmanlığı ile, daha iyi yapmak isteyen hararet ve taşkınlığı aynı cinsten ifratlar, yani aynı müşterek bilgi ve ölkünün ifrat ve tefriti olmayıp, ayrı cinsten intibaksızlıklardır. Kinin doğurduğu sinsî hile ve tecavüz hırsı ile, sevginin uyandırdığı kıskançlığı bir tutmak, kinin mâhiyet ve tehlikesine karşı gafil davranıldığını isbat ettiği kadar, aşk hummalarına dair ile müsbet fikir edinilmemiş olduğuna delâlet eder.

Marx'çılık ve biyolojik ırkçılık ifratlarını birbirinden ayırırken bunların iştirâk noktalarını teşkil eden meseleyi memleket gerçeklerini hesaba katmamakta görüyoruz. Yalnız bir kere daha tekrar edelim ki, realiteye dikkat etmemek, ne mâhiyetleri ne de hedefleri itibariyle aynı cinsten olmayan meslekleri kolayca birbirine karıştırıp mûsamaha etmeği mâzur saydıramaz. İrkçinin milliyet taassubu, nihayet memleket dâvâsını tabii şartları dışına taşıması ihtimali karşısında tenkit ve tâdil edilebilir. Halbuki Marxist milliyetle hiç bir samimî bağlılık kabul edememek durumundadır. Onda milliyetçilik edası bön ve zayıf ruhları oyalamağa yarayan sinsî bir taktiktir. Biyolojik ırkçının milliyet meselesini bir ırk meselesi olarak tahdit, tarif ve müdafaa etmesine karşılık komünist ve Marxist, gayri insanî ve anti modern tanıdığı burjuva iktisadının geçici bir ideolojisi sıfatıyla tahkir ve inkâr etmektedir. Bâzıları ise milliyet ve milliyetçiliği memleket realitesine intibak ettirmek için bu mesleklerin dayandıkları prensipleri reddetmenin kâfi geleceğini sanıyorlar. Marx'çılık iktisadî, ırkçılık biyolojik ve antropolojik hakikatların ideolojik tefsirleridir. Fakat unutulmamalıdır ki, ideolojik tefsirlerin hataları, papaza kızıp oruç bezmek kabilinden iktisadî ve

biyolojik hakikatlara sırt çevirmeği asla gerektiremez. Bilâkis milliyet realitesi ile iktisadî ve ırkî âmiller arasında mâkul ve mutedil münasebetler gözetmeği emreder. Modern bir millet XX. asır hayatının iktisadî şartlarına kayıtsız davranamaz. O şartları adım adım kollamak zorundadır. Hatta devrimizin sosyal zarûretlerini tanımak, sosyalizm ve sendikalizmi millî hayat ve selâmet namına nazarı itibara almak milliyetçiliğin plânına girebilir. Bunu gösteren delili Marx ve Marxist'lerin kendi mesleklerine «İlmî sosyalizm» yaftası yapıştırmak gayretinde arayabiliriz. Marxizm'in ilmi iddiası sabit olmadığı gibi rakip sosyalizmleri hayalperestlikle suçlandırmasının yersizlik ve mânâsızlığı da meydana çıkmıştır. Marxizm Rusyada devletleştirilmesindenberi vâatlarının hiçbirini tutamamış, hatta ham hayalinin tam zıttı olan bir istibdat ve esaret rejimine varmıştır. Birkaç ahmak yahut satılmış hayranının tecrübe ve telkik etmeksizin korkörüne methetmeğe yeltendiği kızıl cennet hülyası eski firavunlar istibdadına rahmet okutacak ve çarlık devrini aratacak korkunç bir kızıl cebennem kâbusuna inkılâp etmiştir. Hayalperestlikle suçlandırılan sosyalizmler ise, ferdî hürriyet ve haysiyeti, lafta kalmağa mahkûm bir müsavat iddiasına feda etmemek suretiyle gerçek terakkiler kaydetmişlerdir. Yani millî hayatı ve milliyeti vücuda getiren tarihî ve mânevî müesseselerin, Marx ve Marxistlerin anladıkları tarzda burjuva iktisadından doğmamış ve o iktisadî nizamın mukadderatına tâbi bulunmamış olduğu tahakkuk etmiştir. Bu hakikatlar önümüzde yükselip dururken milliyet mefhumu millî istiklâl ve şeref dâvâsını burjuva ideolojisi şeklinde tahrif ederek milliyetçiliği faşizm ile karıştırmış ve suçlandırmış olanları İngiliz sosyalistlerine benzetmek, eğer cehalet veya hamakat sayılmayacak ise çirkin bir politika entrikası olmak gerektir.

Milliyet idealini arık tutmak gayreti bizi modern millî hayatta sosyalist ve sendikalist hareketlerin içtimalî hakikatından gâflet ettiremeyeceği gibi, ırk mefhumunun tarihî temel ve bakiyatını inkâr etmeğe de sürüklememelidir. Sayın Hamdullah Suphi Tanrıöverin açıkça ortaya koyduğu bu hakikat milliyet şuurunu daraltmağa varan bir ırkçılığı ikaz ettiği kadar bu şuuru bulandırıp karartmağa yeltenen milliyet düşmanlarının oyunlarını bozacak kuvvettedir. Çünkü bir sadece «İrka istinat eden bir milliyet fikrini kabul etmiyoruz. Bu Türk ırkı yoktur ve Türk ırkına karşı bağlılığımız, derin sevgimiz mevcut değildir mânâsına gelmez. İrkçiliğin reddettiğimiz kısmı: Cemiyetimize mal olmuş, hatta, düşüncesiz itibariyle bir Türk'de aradığımız bütün vasıfları haiz olan bir kimseyi soyu Türk olmadığı için yabancı tutmak fikridir.» (1)

(1) — Hamdullah Suphi Tanrıöver «Türkçülük Nedir» Doğu Dergisi sayı 48-52

A Ğ İ T

*Çaydam yaylasında at oynatırdık,
Bir zamanlar bizler de boğatırdık;
Şimdi düştük Çinden, Urustan bile;
Köle olduk, yiğitliği batırdık !*

Batırdık hey !

Batırdık off !

Batırdık !

*Kadırgan dağında kovardım geyik,
Gökleri basardı . . . Sancağım eğik;
Bir yana akamam, döndüm sığ göle,
Everenliği yâdellerde gitirdik!*

Yitirdik hey !

Yitirdik off !

Yitirdik !

*Bayındur Han ceoşenin kuşanırdı,
Ala sayvan gökyün aşanırdı;
Sular kazan teperdi önden bile,
Oğuzun aslanları boşanırdı !*

Teperdi hey !

Gıderdi off !

Yeterdi !

*Yağya girende benzerdik sele,
Kara kılıçları çaldık mı hele !
Nasıl oldu? Süngümüzü düşürdük,
Ağ otağı düşman geçirdi ele . . .*

Düşürdük hey !

Düşürdük off !

Düşürdük;

*Yel irişmez şahbaz atım olurdu,
Bozkurt kocaldı ayılar kudurdu . . .
Çapar iken boş yerime değdi ok,
Dermanım kesildi pervazım durdu;*

Vurulduk hey !

Vurulduk off !

Vurulduk !

Ağla sazım, Moskofa yesir olduk !

ELLEZOĞLU Ahmet

«Türk âleminin seri inkişafını» gerçekleştirecek «medenî, harsî mübadele» mânâsındaki Türk birliği ülküsünü, ancak tımarbane kaçkınlıklarına mal edebilecek bir maceraperestlik ile yorulmayup kötüleyerek Türk tarihine, harsine iftira ve ihanet edenler milli bünyemizi için için kemiren komünizmi âdi mantık ve üslûp oyunları ile mâzur saydırmağa yeltenenler - ergeç - milli tarih mahkemesinde lâyıık oldukları âkibete uğra yacaklar ve yedikleri damganın lekesinden kurtulamıyacaklardır.

Dil ve Tarih - Coğrafya

Dil ve Tarih - Coğrafya Fakültesi, başta rektör Şevket Aziz Kansu olmak üzere—ne bu fakültede ne de rektörde hakiki mânâsı ile asla tecelli etmemiş olan—itidal ve hakkaniyet namına sinsi, savsaklayıcı siyasetine devam ediyor. Türk dâvâsına, Türklük hakikatına cihanşümül bir mâhiyet ve mevki kazandırmak için kurulan bu müessesese ilim ve Türklük aleyhine istismar edilmekte devam olunuyor. Gözler politika pusulasında, kulaklar şimal rüzgârının fısıltısında, hareketler hesaplanarak yakın bir mucize beklenmektedir. Fakat bu mucize henüz başgöstermemiştir. Onun için Büyük Millet Meclisinin mânevi şahsiyetinde tecelli eden millî irade felce uğratılmak, baltalanmak isteniyor.

Yıllarca Fakülteyi keyfi idare eden Hasan Âli Yücel; siyasi mücadelesinde, muhtariyet dâvâsını, ilmin, istiklâlin aleyhine kullanmasını bildi. Onu bu mârifetinden dolayı tebrik etmek bize düşmez. Fakat ne acıdır ki ilmi ve millî istiklâlin bir kefaleti olmak lâzımgelen bu muhtariyet, şimdi hakikata, milliyete alayla bakan menfi, yıkıcı kuvvetlerin istihkâmıdır. İçişleri Bakanının vesikalarla teşhir ettiği komünistler, bu istihkâmın gerisinde pusuya yatmışlardır. (Aydınlık) dergisindeki yüzkızartıcı «gençlik günahları» nı itiraf ederek iman tazelemeğe açıkça yanaşamayan rektör, sandalyasına muhtariyet sayesinde tutkallanmıştır. Yine muhtariyet hesabına, dünyanın hiçbir yerinde görülmesine imkân olmayan bir imtiyaz sistemi, talebelerin ve hocaların mukadderatını yabancı profesörlerin — devlet ve kanun üstü tutulmuş — keyiflerine bırakmıştır. Türk tâbiyetine bile girmemiş olan Landsberger, Rohde, Götterbock, Ruben'ler; Senato, Profesörler Meclisi ve Fakülte Yönetim Kurulunda birinci safı işgal ediyorlar. Senatonun bir üyesi de Türk ilimciliğini filimcilik telâkki eden, «biz ilim değil, filim yapıyoruz.» iddiasını güden Hasan Âli zihniyetinin kararnamele profesörü Necmettin Halildir. Dekan Enver Ziya Karal da, sadık dostluk sıfatının bahşettiği azamet ve emniyetle senatör sandalyasına sımsıkı yapışmamış mıdır?

Köprübaşları böylece tutulduktan sonra sistemin diğer parçalarının vaziyete uygun terâplenmiş olmasına niçin şaşalım? Yabancı bir kanunla evlendiği için Türk kanunlarının memuriyet hakkından otomatik bir surette düşürmesi lâzımgelen bir Muzaffer Şerif Başoğluna fakir milletlin paraları bol bol gönderilebilir. Konsolosluk aleyhine şhadet etse de bir profesör Hırş'in—çocukları bile güdürecektir—sudan bahanesi hem kanuna, hem de resmî bir devlet müessesesinin şahsiyetine hürmetsizlik etmek fırsatını verebilir. Falih

Rıfki Atayın «Bu memlekette daima kanun vardı» makalesini yoldaşı Yücelin bütün mârifetlerini hatırlayarak okumaktaki kekre zevki tatmağa tahammülmeliyiz. İlim namına ilmi yıkmak, kanun namına kanunla alay etmek, Büyük Millet Meclisinin ve millet vekillerinin protestolarını hiçe saymak, âdeta devlet içinde devlet kurarak, hükümet otoritesine kafa tutmak, İçişleri Bakanının vesikalarına meydan okumak... İşte muhtariyetin küçük bir oportünist zümre hesabına getirdiği Ebucehil karpuzu budur. Türk tarihinin ve Anadolu medeniyetinin temellerini derinleştirmek için kurulan enstitüler yıllardanberi ne beklenen işi yaptı, ne umulduğu kadar talebe yetiştirdi, ne de beklenen kitapları verdi. Fakat bunların bazılarının başındaki yabancılar; biryanda, yüzünü aşan liraları ceplerine indirerek kıymetli canlarını besiyeye çektiler. O da yetmemiş gibi türlü hareketlerle — bilerek veya bilmiyerek—Türk ilmini ve Türk istiklâlini tehdit eden kızıl tehlikeyi desteklediler; bu yıkıcı kuvvete yeni yardımcı unsurlar kazandırdılar. Havaya savrulan yüzbin liralarla doğrudan doğruya garp merkezlerine gönderilecek gençlerin yetiştirilmesi daha kolaydı.

Fakültenin dış manzarası güzeldir, câziptir; mânevi durumu ise bir ilim ve vicdan buhranı gösteriyor. Bina, oda, para, diploma, doktora, broşür, kitap... Rakama âit olan göz doldurucu herşey, büyük sayılarla ilân edilebilir. İçlerinde, Türkçeyi bile doğru dürüst yazmayı bilmeyen Şevket Aziz Kansu yetiştirmesi, fakat doçent, Nermin Aygenin, hocasının izinde çarpuk çarpuk karalamaları sırtan, bir kısmının ilmi kıymeti meşkûk kitaplar, makaleler ve broşürlerin sayısı ile efkârı umumiyeye gözdağı verilmeğe yeltenilebilir. Devlet hazinesi üzerine açık bonolar çekilebilir. «İleri fikir, ileri demokrasi» perdesi altında Türk istiklâlini yıkmayı güden ve Türk istikbâlini müthiş bir uçuruma sürükleyen faaliyetler parlak laflarla örtbas edilebilir.

Tekrar ediyoruz: Hasan Âliyi ve yoldaşlarını tebrik etmek bize düşmez. Bize düşen Türk milletinin Lozan zaferi ile yığılı kapitülasyon ruhunun muhtariyet örtüsüne sarılarak hortlatıldığını söylemektir. Üniversite muhtariyeti gibi en güzel bir ilmi haysiyet ve istiklâl prensibinin, ilim ve istiklâl aleyhine en kötü kullanılmasına dünyada bundan parlak misal zor bulunur. Osmanlı İmparatorluğunun kapitülasyonları millî iktisadımızı, asırlarca içten vurduğu halde millî şuur ve irademize dokunamamıştı. Tamamiyle bâkir kalmış olan bu şuur ve irade sayesinde Türk milleti o belâdan kurtuldu. Fakat şimdi kapitülasyon cannavarı millî şuura, millî iradeye dişini, tırnakları

Fakültesinde Buhran

nı geçirmek peşindedir. Zarar açıktan açığa görünmüyor. Ve tehlike, asıl bu görünmezliği, bu gizliliği sebebiyle korkunçtur. Çarlık Rusyası Türk ordularını arkadan vurmak için hıristiyanlık adına Türk vatanında ancak Türk ve müslüman olmayanları bulabilmiş, fakat milli ve mânevi kal'amızın bir taşını bile sökmemişti. Kızıl Rusya'nın ümidi daha temeldir. O, sahte bir insanlık adına milli, mânevi kal'amızı ağır ağır çökertecek köstebek yuvaları oyabilmiş, — ve resmî tahkikata göre — orada çalışacakları içimizden seçebilmiştir. İşin en acı tarafı bu yuvalara sınımış olanların milli kültür dâvamız hesabına, Türk milletinin damarlarından sızan paralarla, Meclisinin murakabesini, tenkitlerini hiçe sayarak onu kuru vaatlerle oyalayıp -isteri nöbetlerine mahsus - gözyaşlarıyla tavlamağa uğraşarak, meş'um faaliyetlerine hâlâ devam edebilmeleridir. Ve ne yazık ki, baştanbaşa milletimizin, ilmin, kültürün aleyhine olan bu durumu düzeltecek hükmü vereceklerin, «Yeni Rusya» yazarı, 1944 faciasının ikinci kıskırtma kahramanı usta Fatay'ın yazılarıyla aldanmış olmalarıdır. Usta Fatay, sıra yoldaşı ve 1944 ün baş yanlıcısı Yücel'in bütün yanlışlarını, kasıtlarını «İleri fikir», «İleri demokrasi» fermanlarıyla müdafaa etmekte; öteyandan, en açık gerçekleri, en açık bilim, düşünme işini «politika»nın iğneli beşiğinde boğmak istemektedir. Bu yolda tutturduğu nağme: «İrkçilik ve Turancılık»trıl Asıl hüznü, ve gülünç olan şey şudur: İlimle zerre kadar ilgisi olmayan bu alaylı «politika» dâhisi; bütün bu ırkçılık hakkındaki «mezâmir», Türk soyunun incelenmesi amacıyla kurulan bir Fakülte karşısında okumasıdır! Şevket Aziz Kansu, bu soy dâvâsı için bütün prehistorik, protohistorik, historik mezarları açıp kafaları ölçmemiş midir? Oeski ve tathsu «Aydınlıkçısı», yıllarca bâzan ilmin aleyhine brakisefal, dolikosefal dâvâsı gütmemiş midir? Acaba Fatay'ın hayallerine pala savurduğundan hangi muhayyel ırkçı, -son gürcü komünist profesörler hariç - Şevket Aziz Kansu ve benzerlerinin yaptığı ırkçılığı yapabilmıştır? Ve şu Fatay, bu acib brakisefal - dolikosefal ırkçılığını yıllarca alkışlamamış mıdır?

Fatay'ın ve benzerlerinin, komünistlerin bütün tehlikesini örtmek için «İrkçılar» diye ortaya yaymak istediği umacının, bugün milletimizin içinde bulunmadığını unuttur görüldüğü meydandadır. Dünya için tehlike olan «Hitler ırkçılığı» Türk milletinin içinde bir kere bile yankı uyanırmamıştır. Bunu bütün yazılar, sözler, işlerle isbat heran kolaydır. Fatay'ın ırkçılık diye içeriye ve dışarıya yaymağa çalıştığı ve böylece okuması, kit, yahut okumağa vakti olmayan bir takım insanları endişeli hesaplara düşürdüğü şey; aslında, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinin An-

Çiğnendi yazık milletün ümmüdü bülendi,
Kanun diye, kanun diye kanun tepelendi.

TEVFİK FİKRET

tropoloji Enstitüsünde, kendi alkışları, propagandaları altında yapılan şeydir. Bizler bu çalışmaları, hep iyi niyetle ve iyi niyete yorduk. Bu Fakültenin kuruluşu, geçmişi unutulmuş, hattâ hor görülen, hattâ inkâr edilen Türk medeniyetini insanlığa tanıyacaktı. Onun düzinelere varan ve hepsi de «logie» ile biten enstitüler dampinginde görülen bilime aykırı garabetleri, talebesiz odalara sığamamağa başlayan, ve can sıkıntısından eser veremeyen, en müfrit politikacı olan ecnebi hocaları hep bu Fakültenin kuruluşundaki insanca gaye için geçiştiriyorduk. Bilmezdik ki birgün; Yücellerin soydaşı ve bilhassa yoldaşı Fataylar; kendi yarattıkları, propagandasını kendi gibilerin yıllardır yaptığı bu Fakülte'deki mânâ, gaye için milliyetçileri suçlandıracak; onlara Hitler ırkçılığını yamamağa çalışacak! Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesini ilim ve araştırma yeri olmaktan çıkarıp bir propaganda merkezi yapanlar: Brakisefal - dolikosefal şampiyonları, kitap vermeyen ve talebesiz Landsbergerler, Rohdeler, Gütterbocklar, Rubenler, bu ecnebi hocaların şımarttığı ve desteklediği Necmettin Haliller, onbeş yıl Avrupada müsbet bilim hesabına propaganda edebiyatı ihtisası yaptıktan sonra aynı subjektif ve midevî metotla Rayınbahın eteklerine ve Tarih Kurumunun gövdesine yapışarak asistanlık ve doçentliğe sıvırlan Nusret Hızır'lar ve bütün bu ilim sabotajına ve propaganda yığınına gelişme zemini hazırlayan «Yurt ve Dünya»cılarla onların yedi sekiz yıllık hâmeleri Yüceller, Fataylar... Türk ilmini geriletten, onu bir müstemlekenin bile göremeyeceği esirliğe, ve soysuzluğa götürmekte yarışanlar bunlar değil midir? Asıl Hitler ırkçılığını dilde, antropolojide tarihte yapanların, onları alkışlayanların kimlerin olduğunu yakında metinlerle, olaylarla Kür Şad'da vereceğiz.

KÜR ŞAD

“İLERİ GÖRÜŞ”

Hiçkimseye bolşevikliği isnat etmeği aklımızda geçirmeyiz. Biz sadece duyduğumuz küçük (!) bir olaydan bahsedeceğiz: Hasan Âli Yücelin Maariftteki faaliyetleri sırasında muhterem refik'i şefliki Hakkı Tonguç (Baba) ile birlikte Köy Enstitülerine Rusçayı yabancı dil dersi olarak koymak istedikleri söyleniyor. Onlar bu havadisi tezkir ederlerse biz de nereden ve ne şekilde duyduğumuzu memnuniyetle yazalım.

Karsın Kurtuluşu

Bahadır DÜLGER

Karsın 40 yıllık esirlikten sonra Rus elinden kurtuluşunun yirmidokuzuncu yıldönümünü kutladığımız bu günde nedense, bundan dokuz sene kadar evvet, Erzurumda bulunduğum bir sırada, hududa yapmış olduğum bir seyahati hatırladım. Bu seyahatten gaye, o zamana kadar hususiyetlerinden pek azı kitaba geçmiş olan hudut mntakasını yakından görmek ve gördüklerimi bir seri yazı halinde Erzurumda çıkartığımız Doğu gazetesinde neşretmekti.

Seyahata başladığım zaman, içimde yeni şeyler göreceğim bir taze çocuk sevinci vardı. Kendimi bu yolda bir emniyet içinde hissediyor, bütün gördüklerimi dikkatle hafızama naksetmekten ve yazımda bana yardım edecek notlar almaktan başka birşey yapmıyordum. Bu halim, Igdır civarında ve Aras Çayı üzerindeki Malkara hudut köprüsüne kadar böylece devam ettili. Köprüye geldiğimiz zaman durduk. Oradan öteye geçmenin imkânsızlığını gördük... Kalbimdeki o taze çocuk sevinci birdenbire söndü. İçime bir öksüzlüktür çöktü. Bunun sebebini şimdi tahlil ediyorum. O zamana kadar hudutları yalnız hayalimde olan memleketin bittiğini birdenbire görmüştüm. Uzun bir yolculuktan sonra bir uçurumun başına gelip durmuştum. Bu hudut taşı sanki memleketin bittiği nokta idi. Bir uçurumdu. bir uçurumdu ki, ötesi belki fırtınalarla dolu bir umman, belki sınırlar ve efsunlar ile dolu bir masal diyarı idi. Bızım olmayan karşı toprakları o zaman uzaktan seyretmiştim. Ve bu seyredişten aldığım ilham ile yazdığım yazılarda, gayesine vâsıl olmuş, işini bitirmiş bir adamın yorgunluğu hatta ümitsizliği vardı. O topraklara karşı içimde bir hayret, gönlümde bir heyecan ve bir türlü tatmin edemediğim bir merak tutuşuyordu. Sınır taşı, bana daha ileri gitmek, hudut dinlemeyen cihangirlerin sevdasıyla, uçsuz bucaksız ülkelere sahip olmak ihtirasını veriyordu. Sanıyordum ki; bu yurdun sınırlarını genişleten her kahraman kumandanın kalbinde, aynı ihtiras daha büyük bir şiddele tutuşmuş, ve sınır taşları cihangirlerin, fatihlerin sonsuz ihtiraslarını körükleyen kuvvetli bir âmil olmuştur.

Bir köprü başında bitiveren memleket, daha öteye gitmek arzusunu köstekleyen sınır taşı.. O gün kalbimi hüznle doldurmuştu. Uzun zaman hududu düşünürken hep bu hazin hissin tesiri altında kaldığımı hatırlıyorum. Sanki hayalimde ki memleketleri birdenbire düşmana kaptırmıştık. Sanki Türkiyeyi küçültmüş, küçültmüş ve içine sığamayacağımız bir hale getirmiştik. Bu hislerimi başka bir hudut gezintisinde tamamiyle kaybettim.

Sene 1940. Avrupa, elele vermiş olan Alman ve Rus kuvvetlerinin elinde bir oyuna dönmüş... Hükümetler devriliyor, hudutlar yıkılıyor, milletler esir ediliyor ve Avrupanın ortasında açılmış olan kanlı istilâ bayraklarının gölgeleri Türk sınırlarına kadar düşüyor. Ben işte Yedek Subay Okulunu o senenin sonbaharında bitirdim. Çektiğim kıt'a şu idi: Kars Müstakil Koşulu Topçu Taburu Birinci Batarya...

Yakına gelmiş bir harbin verdiği his ile tuşan Anadoluyu baştan başa geçerek Karsa ulaştığım ve kıt'ama itihak ettiğim zaman, ilk hudut gezintisinde kuvvet bulan hislerimi ve fikirlerimi ağır ağır değiştiriyordum.

Biliyorduk ki, karşımızda en modern silâhlarla teçhiz edilmiş milyonluk bir ordu vardır, ve bizler, bu orduyu karşılayacak, Türklük adına ona ilk yumruğu vuracak kuvvetiz.. Küçük, fakat sağlam yürekli, imanlı, heyecanlı, ölmesini ve öldürmesini bilir bir kuvvet...

Karşılıklı ordularımızın bu nisbetsiz durumları, o zaman bizi bambaşka düşüncelere sürükliyordu.

Hududa ilk vardığım zaman söyledim; ruhumda daha ileri gitmenin hırsı vardı. Karşı toprakları hasretle, heyecanla ve merakla seyretmiştim, ve hudut taşını memleketin bittiği yer sanmış üzülmüştüm.

Halbuki hudut kalesi olan Karsda, o ağır şartlar içinde askerlik yaparken öğrendim ki, memleket bitmez... Hudut taşı, onun bittiği yer değil başladığı yerdir.

Yine hudut kalesi olan Karsda aylarca süren askerlik hizmeti bana başka bir şey daha öğretti: Yerinde kalmak toprağa yapışmak, ileri gitmek değil kan bahasına, hayat bahasına, bütün varlıklar ve kıymetler bahasına yerinde kalmak ve toprağa yapışmak... O zaman insanın topraktan yaratıldığını söyleyen efsanenin sırrına ilk defa eriştim. Anladım ki insan, bütün seyyar görünüşüne rağmen toprağa bağlıdır, mayası topraktır, hayatı, varlığı, mâneviyatı, bütün kıymetleriyle her şeyi topraktır.

Şu çiğnediğimiz toprak... Onunla Karsın gazi tabyalarını, Hafız Paşasını, bütün yaylasını dolduran topraklar arasında bir fark var mı? Görmeyen gözler, duymayan kulaklar ve hisselemeyen gönüller bu farkın ne olduğunu asla bilemeyeceklerdir. Ancak ruhunda bir imanın alevini tutuşturmuş olanlar, kalplerinde Türklük aşkını yaşatanlar ve memleket sevgisini varlıklarında bütün sevgilerin üstüne tutmasını bilenler... görecek-

lerdir ki yaylanın yıldızlı gecelerinde kanlarını bütün o toprağa vermiş şehitlerimiz, isimleri bilinmez meçhul kalmış kahramanlarımız, sarıklı cepkenli, tulgalı bağlerimiz, kumandanlarımız, saflar dizmiş geçit halindedirler. Sonu gelmez bir geçit... Beklerler... Asırlık bir mücadelenin bu sayısız kurbanları bir ihtiyat kuvveti gibi beklerler ve onların sesini duymasını bilenlere, bir halk şairinin ağzıyla fısıldarlar:

*Ehli islâm olan iştisin, bilsin,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene.
İsterse Uruset ne ki var gelsin,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene.*

*Kuşanın kılıcı, geyinin donu
Kavga bölükleri sardı dört yanı,
Doğdu koçyiğitin şan alma günü,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene.*

*Asker olan bölük bölük bölünür.
Sandız mı ki Kars kalesi alınır?
Boz atlar üstünde kılıç çalınır?
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene.*

*Kavga günü nâmert sapa yer arar,
Er olan göğsünü düşmene gerer,
Cemi ervah bizle meydana girer,
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene,*

*Hele âl-Osmanın görmemiş zorun,
Din gayreti olan tedarik görün.
At tepin, baş kesin, «Kazağ»ın kırım.
Can sağ iken yurt vermeniz düşmene.*

Ecdadın bu kahraman sesini duyanlar gözlerini etrafa çevirirler... Kars kalesi bütün bu gazi topraklar üzerine kanadını germiş bir kartal gibi yalnız bir kayanın başında gözleri almaktadır. Üzerinde ezeli bayrağı, Türk bayrağı, bütün ihtisamı ile dalgalanır... Ve yine mâveralardan gelen bir ecdat sesi kulağımızda akseder:

*Çok öyle yan bakma Moskof sen ona!
Zafer nişanıdır Karsın kalesi.
Nice bin düşmana bozgun salmıştır.
Osmanlı şanıdır Karsın kalesi*

Orada herşey ve hepsinden daha çok o gazi topraklar derin bir sükût içinde bulunmakla beraber, bize zaferlerin semeresini tattırır ve mağlûbiyetlerin acılarını öğretirler. Yayılda Allahın başına taş diye diktiği kızıl çiçeğin altında başkaldıran bir şehit, ezeli düşmanımız Moskofun, bir hezimetini bize anlatırken, beyaz sakalı öz kanı ile kınalanmış bir ihtiyarın hayali kulağına bir Türk bozgununun acısını fısıldar. Karsı bırakıp göçmeğe mecbur olanların acısı... O ne tahammül edilmez, o ne yıpratıcı bir ıstıraptır...

*Elveda günüdür çemenler, dağlar,
Güllerde ötüşen sunalar kaldı.
Sedri mermer nişantaşlı otağlar,
Her taşı cevherden binalar kaldı.*

YABANCILAR

Arif Nihad ASYA

Bir yerin bayramından bahsediliyor, « un yabancıardan kurtuluşu » deniliyordu.

— Nerede ?

Diyeceksiniz . . . Radyoda.

— Hangi radyoda ?

Diyeceksiniz . . . Ankara Radyosunda.

Ve « ne zaman ? » mi ? . . . Yakınlarda,

Şimdi, kurtulan şehrin adını öğrenmek kaldı. Merak ediyorsanız gidin, Radyodan sorun

* *

Onu hiçbirimiz bu kadar nazik, bu kadar kıbar, böyle centilmen bilmezdik.

Meğer, bir dinlemiyeli, Radyo bir hayli « adabı muâşeret » kitabı okumuş; can düşmanımız ~~can~~ sadece ve kısaca « yabancı » diye söz açacak kadar incelemiş. Neredeyse « . . . un sayın yabancıardan kurtuluşu », yahut « misafirimizin . . . dan ayrılışları » diyecek.

Bu dil, Ajansın mıdır, Radyonun mudur. . . Bilmem. Fakat bu şehir, ister savaşla, ister anlaşmayla, isterse oldubittiyile geri alınmış olsun; bugün, o sayın (!) yabancıların, üzerinde hak iddia ettiği şehirlerimizdendir.

* *

Bana.

— Ne yapalım, slyasi nezaket böyle konuşmayı emrediyor diyecekler.

Böyle emrin de, böyle nezaketin de.....

*Halayık oturmuş sizler dardını,
Tersine dönderir figan gerdunu.
Baykuşlar boş buldu şehbaz yurdunu,
Lacın yuvasında kargalar kaldı.*

*Ağlayın yavrular kalan vatana.
Firaka düşüren felek utana.
Silayı terk etmek gam değil ama,
Turanda atalar, analar kaldı.*

Bu acıların yanında, kurtuluşun yeniden Türklüğe kavuşmanın, yeniden albayrağın gölgesine sığınmış olmanın neşesi de vardır.

*Kırk yıldan bu yana düşmüşem derde
Çok şükür derilere dermanımız var.
Can kurban etmeli Türklere, merde
Gezmeğe, dolaşmağa meydanımız var.*

*Yaradan artırsın islâmın demin,
Düşmanın başına bıraka gamın.
Şükür aydın oldu sonu islâmın,
Mustafa Kemal tek sultanımız var.*

*Bulunmaz sen tek, han Kâzım Paşa
Bıraktın Kafkasa şan Kâzım Paşa
Yetimler babası can Kâzım Paşa
Serde sakın olan mihmanımız var.*

*Gece gündüz kaldı herbin yolunda
Nizamî alaylar sağ ve solunda
Mavzer elinde, kılıç belinde
Halit Paşa gibi arslanımız var.*

Askerlik demlerinde ben karşı böyle duyup hissettim. Orada top başında şımırı beklerken

içinde asırlardanberi serhad boyunu bekleyip orada can vermiş kahramanlarla beraber olmanın müstesna mazhariyeti vardı. Orada her karış toprak, her parça kaya, yaylanın berrak göğü, delişmen rüzgârları ve kısa bir bahara sığan târif edilmez güzellikleri bize bunu hatırlatmakta idi.

Vazifemi bitirerek geri döndüğüm zaman kendimi, tâ Malazgirt muharebesinden başlayan uzun ve şanlı menkabelerde dolu bir tarih devresini, yaratıcı kahramanları ile mânen beraber yaşamış olmak gibi bir mucizeye mazhar olmuş sayıyordum. Karsda toprağın sesini dinlenmesini, onu sevmesini, ona yapışmasını öğrendim. Bir gün onun için ölmenin bir fedakârlık değil, bir vazife değil bir zevk olacağını Karsda öğrendim.

Bugün bu bilginin ve çeşitli tahassüslerimin üzerine bina etmiş olduğum Karsın başka bir mânâsı da var. Ezelî düşman, Türk ırkının en korkunç, en hain, en insafsız düşmanı Moskof, onu yine bizden istiyor. Verir miyiz? Asla. Şahlanan bu itirasa karşı yetmiş sene evelki ruh ile yine hep bir ağızdan bağırıyoruz :

Ehli-İslâm olan işitsin, bilsin :

Can sağ iken yurt vermeniz düşmene,

İsterse Urusun ne ki var gelsin,

Can sağ iken yurt vermeniz düşmene . . .

Artık biliyoruz, Kars alınmaz bir serhad kalesidir. Karsı bir an yurdun bittiği, ve bir zamanda başladığı yer olarak tarif ettim. Şu andaki düşüncelerim beni daha başka bir âleme götürüyor. Kars, ne yurdun bittiği, ne de başladığı yerdir... Kars, müstakil ve şerefli Türkiyenin, mustarip Türk âlemlerine açılan son kapısıdır. O kapının arkasında, kızıl bir istibdatın, zulümle işleyen ölüm tırpanı milyonlarca Türkü doğrayıp bitiriyor. Hudut boyundaki çayırıları biçmek için Rusların oralara sevkettiği Türk kabilelerinin çalıştırılmasını sınır karakolundan bir defa seyretmişim... Yüzlerce insan bir zaman bir makine gibi durmadan tırpan sallıyor, sonra keskin bir düdük onları durduruyor. Beş dakikalık bir istirahat. Sonra yine bir düdük sesi... Ve makine gibi işleyen tırpanların altında insan boyunu aşan otlar düşüyor... günler ve günlerce hep bu hayat... Hiç bir şey düşünmek yok, Türklüğü düşünmek yok, vatani düşünmek yok... Hele bütün bu esir olanlara bir kurtuluş ümidi, bir istiklâl güneşi gibi görünen Türkiyeyi, o tek ve müstakîl Türk yurdunu düşünmek yok...

Herşeyini unutacaksın, tarihini unutacaksın, Atilayı, Cengizi, Timurunu unutacaksın... Etrafı dolduran İslav seli içinde kendini kaybedeceksin... Yoksa ölüm... Yoksa, ondan daha beter olan Sibiryaya seni bekliyor... Bütün Azerbaycan, bütün Kırım, bütün Türkistan hep böyle boşaltılıyor.

Oradan bize hüviyelerini lâıykı ile bilemediğimiz fakat hislerini bütün şumülü ve samimiliği ile anladığımız insanlardan nadir sesleri geliyor. Şimdi eğer öldürmediyse, Sibiryanın haagi zalim köşesinde ölüm dırım mücadelesi yaptığını bilmediğimiz Ümmügülsüm Hanım onlardan biridir. Kızıl tufanın ortasından Türkiyeye bakarak hislerini şöyle anlatıyor :

*Bir solgun çiçeğim, bir sarı yaprak
Candan şikâyetkâr, canandan uzak
Çıkım ki yollara sorayım sorak
Haber veren yoktu, sorma dediler.*

*Ayrılınca hilâl kaşlı yarım den
Ben yaslara battım giymedim elvan.
Düşünüp o yıldız gözleri her an
Ardınca koşarken... varma dediler.*

*Gönül şekvasını kime söylesin?
Kalbimin derdini kimler dinlesin?
Seni seven sensin ömrü neylesin?..
Ağlarken kendini yorma dediler.*

*Benim günlerimden güneş çekildi,
Parlak hayatıma zulmet döküldü,
Veremli kalbime oklar dikildi.
Koy aksın kanları... Sarma dediler.*

*Güneşim bir daha doğmayacak mı?
Vahşi karanlığı boğmayacak mı?
Gölgeleri şafak koğmayacak mı?
Sordum... Ümidini kırma dediler.*

Şimdi Kars, bana bu hasret âlemini düğündürüyor. İçimde, yenilmesi kabil olmayan bir arzu ile o esir Türk ülkelerinin esaret zincirinden kurtulmalarını istiyorum. Asırlık düşmanın zebun olması ve bir bir haklarına, istiklallerine sahip Türk ülkelerinin boy vermesi, Türkiye sınırları içinde yaşayan bizlere ne derin bir haz verebilir.

Bunu ümit ile düşünüyorum. Düşmanın bir gün başeğceğini, zulmünün Allahın kağdır ve kahhar eliyle ve inayetiyle yüz milyonlarca insanın üzerinden bertaraf edileceğini düşünüyorum. Bu yarına inanıyorum ve bu inan içinde İstiklâl Marşının bir beyitini hatırlıyorum.

*Doğacaktır sana vâdettiği günler hakkın
Kimbilir, belki yarın, belki yarından da yakın.*

Bize bu kadar çeşitli, bu kadar zengin tahassüsler veren Karsı, Moskof elinden kurtuluşunun 29 uncu yılını heyecanla hatırlarken, orada yurd uğruna can vermiş olanları da minnetle yâdediyorum... Makamları cennet olsun.

N O T : Karsın kurtuluş günü olan 25 Nisanda Eminönü Halkevinde verilen bu söylev neşredilmek üzere Kür Şad'a verilmiş, fakat o tarihte makinede olan 2. sayımıza yetiştirilmesi mümkün olmamıştı.

Komünist Nedir ?

Nejdet SANÇAR

Cehennem ülkesinin dışında komünist; vicdanını bir efendiye satmış sadık bir köpek, çevresine zehir akıtmakla vazifeli bir yılan, üzerinde yaşadığı yurdun ufuklarını boğuk seslerle dolduran bir baykuş, kör gırtlakını doyurduğu yurdu ve o yurdun insanlarını korkunç kızıl cehennem alevinde yakıp bitirmek isteyen bir hain, sözün kisası böyle nice kötülükleri şaşılacak bir ustalıkla nefsinde toplamış iğrenç bir varlıktır.

Komünistin vazifesi, üzerinde yaşadığı yurdu, kızıl cehenneme eklemek için çalışmaktır. Milliyeti insanları birbirine katan bir fikir, dini modası geçmiş geri bir düşünce, aileyi iptidaiyetlik, ahlâki ve namusu burjuva uydurması şeyler olarak gösterir; sanatın türlü kollarında türlü acıplıklarla millî zevki yıkmaya uğraşır ve milleti millet yapan her şeye saldırırken tek gayesi cemiyeti içinden çökertmek, efendisinin tanklarla yapacağı yürüyüşte imkân nisbetinde az engelle karşılaşmasını sağlamaktır. Fakat komünist bunu yapmama çalışırken maksadını hiç de belli etmez. Çünkü o, bütün ülkelerde bulunan komünist okulundan ders alarak yetişmiş kurnaz bir tilkidir. Bu tilkinin yüzünde öyle bir maske vardır ki çevresinde bulunan mâsumların ve fikirsizlerin kalplerine zehirini akıtırken, gönlü hamiyetle dolup taşan bir insan, bir halk dostu olarak gözükür. Onun içindir ki köv ve köylü dâvası diye tepinir, ezilen amelenin hakkı diye palavra savururken, yüzündeki maske onu çok kimselere hatâ bir kahraman gibi gösterir. O maskenin al-

tındaki yüzden haberi olmayanlar bilmezler ki, bu patırdılar cemiyette hoşnutsuzluk, karışıklık yaratmak ve milletin fertlerini birbirine düşman etmek için yapılan sistemli oyunlardır.

Komünist; onda dokuz, içinde yaşadığı milletin soyundan değildir. İçinde yaşadığı millet ile aynı soydan olanların ise çoğu deli, mütereddi, akılsız, yani tam bir insan olmak vasfını taşımaktan uzak zavallılardır.

Komünistin ne olduğunu örneklerini son yıllarda bol bol gördük. O, dünyanın karşısına her yerde başka ad ve başka ünvanla çıktı. Fransada Thorez oldu, Yugoslavyada Tito oldu, Yunanistanda Zaharyadis, Arnavutlukta Enver Hoca, Amerikada Wallace adını aldı; fakat bu türlü türlü adlar ve başka başka ünvanların üstünde her yerde aynı müşterek vasıfla, satılmışlık ve vatansızlık müşterek vasfı ile, gözükte. Yalnız bu vasfını gizlemek için de iğrenç suratına şirin bir maske takmaktan geri kalmadı.

İnsanları felâkete götürecektir olan şey, işte bu şirin maskeyi o satılmışların asıl suratı sanmaktır. Çünkü o zaman karşınızda insanlık sevgisiyle çarpan bir kalp var sanırsınız. Fakat o şirin maskeyi parçalayıp da o soytarıların iğrenç suratlarını meydana çıkarabildiniz mi, tüyleriniz diken diken olarak görürsünüz ki karşınızdaki, insan kanı dökmekten zevk alan bir canavardır. Ve bir milliyetçi veya herhangi bir namuslu insansanız, onun kanlı dişlerini geçirmek istediği boğazlar arasında sizinki de vardır.

DÜŞÜNCELER :

V E H İ M

Kanaatımızca millî bünyede ağır yaraların zuhuruna sebep olan dört mühim âmil; basiretsizlik, bilgisizlik, vehim ve korkaklıktır. Biz buracıkta vehmin nelere sebep olabileceği üzerinde durmak istiyoruz.

Vehim insan muhakemesini felce uğratan ve cesareti öldüren bir zehirdir.

Akıl ve muhakeme kudreti hakikaten üstün bir insanın dahi kendisini vehme kaptırınca çocuklaştığını, sarsaklaştığını yakın tarihten binbir misal vermek suretiyle ispat mümkündür.

Eğer bu hastalıkla malûl insan devletin geniş selâhiyetli bir memuru ise, vehimden doğan yaralar sadece o zavallının şahsında kalmaz. millî varlıkta da acı yaraların zuhuruna sebep olur. Çünkü onun aldığı her karar isabetsiz, ve atmış olduğu her adım çarpıktır.

Totaliter zihniyetli fakat evhamlı bir devlet adamı yalnız kendini değil, temsil ettiği milleti de ölüme götüren bir hastadır.

Ona hulûl ederek faaliyetlerine müsbet bir istikamet vermek belki mümkündür. Lâkin, ne yazık ki böylelerine çok defa hulûl ve tesir imkânını bulanlar yılan sütüyle beslenmiş, yılan kadar denses, insanlardır. Allah zavallı milletleri bu kabil hastalardan korusun ve kurtarsın!

Rıza Tevfik ve Necip Fazıl'ın K ü s t a h l ı ğ ı

Vaktiyle kendi menfaatlarını saltanatın devamında buldukları için son müstakil Türk yurdunun da esir olmasını kabul eden köle yaradılış şerefsizler sürüsünün baş murahhası olan Rıza Tevfik, Anadolu Kurtuluş Savaşının dâhi başbuğu Mustafa Kemal Paşaya küfre yeltenmiştir. İnsan bunu bir Sevrerci için belki tabii görebilir. Çünkü vatan satmış olandan ne beklenemez ki? . . . Biz sâdece merhum Rıza Nur Beğ'in sözünü tekrarlamakla yetinceğiz : «Topların maksimum çapı kırkikiliktir, vatan ihanetinin maksimum çapı yüzeliliktir.»

Biz; Türkçülük düşmanı, kara softa Necip Fazıl'ın bu yazıyı iftiharla neşretmesi ve bu milletin idam kararını imzalıyan eli öpmesini yadırgamadık. Çünkü o da bir Sevrerciyi alkışlayacak kadar seciyesizdir.

N O T :

Burada Fallh Rifki denilen adamın da İyüzüne işaret etmeden geçemeyeceğiz : Kendisine ve fikir arkadaşı Yücele ait en küçük bir imaya Ulusun sayfalarını, başmakalelerini tahsis ettiği halde bu meseleyi bir pazar sohbeti ile geçiştirivermiştir. Bunu eskâri unvanıyla farketmediğini sanıyorsa aldanıyor. Bu millet onunda dahil olduğu zihniyet zümresi hakkında hükümünü vermiştir.

KÜRŞAD

Azerbaycan İstiklâlinin Yıldönümü

28 Mayıs 1919 — 27 Nisan 1920

Mehmet ALTUNBAY

1803 yılından, 1822 yılına kadar, Oğuzların Ateşler Ülkesi'nde yaşayan torunları Çar Rusyasının dünyada misli görülmemiş yağma ve katliamlarına mâruz kaldılar. Tahakkümü altına aldığı ülkeleri, halkı ile, serveti ile, an'anesiyle mahveden hunhar Moskova, bilhassa Azerbaycan Türklerinin kökünü kazımağa azmetmiş ve orada en müthiş zulümleri tatbik etmiştir. Çarlık, yüz yıla yakın bir müddet Türk kanı içti. Birinci Cihan harbi patladığı vakit, ufukta, Moskof canavarının elinden kurtulmak için bazı ümitler belirmişti. Rusların zulüm nöbetini Ermenilere devrettiği sıralarda vefakâr Anadolu, kardeş ülkeye Nuri Paşa kumandasındaki kurtarıcı orduyu gönderdi. Azerbaycanlılar Anadolulu kardeşlerini yüz yıllık bir hicranın içlerinde biriktirdiği göz yaşlarını boşaltarak karşıladılar. Memleketin her tarafında kurtarıcı ordu şerefine mitingler tertip edildi, şenlikler yapıldı. Ömrünün sonuna kadar Azerbaycan istiklâli için mücadele eden, nihayet Bolşevikler tarafından Çeka'nın karanlık hapis-hanelerinde enkizisyon işkenceleriyle öldürülen büyük vatansever Ahmet Cevadin kurtarıcı ordu için yazdığı şiir, büyük küçük, kadın erkek herkesin diline destan olmuştur.

Ayrı düşmüş dost elinden
Yıllar var ki, çarpar sinen.
Vefalı Türk geldin yine,
Selâm Türkün Bayrağına!

Nuri Paşa kumandasındaki aslan yürekli Anadolularla, Ateşler Ülkesinin yiğitleri omuz omuza, gönül gönüle vuruşarak Azerbaycanı düşmanlardan tamamiyle temizlediler. Bu kan ve silâh kardaşlarının çelik azimleriyle kurtulan Azerbaycan 28 Mayıs 1918 de ilk Türk Cumhuriyeti olarak istiklâlini ilân etti. O gün yüz yıldanberi özlenen gündü. O gün gözyaşlarının dindiği gündü. O gün gök-al-yeşil bayrağın yükseldiği gündü. Nihayet, o gün 5000 Anadolu yiğitinin büyük Türk Şairi Mehmet Emin Beğ'in « Kafkasya aç bağrını biz geldik » cümlelerini Kur'anı Kerim'in bir âyeti gibi tekrarlayarak Azerbaycan istiklâli uğrunda şehit düştüğü gündü.

Sulh konferansı Azerbaycan istiklâlini tasdik ettiği zaman Türkiye kendi acısını unuttu; İstanbul büyük tezahüratta bulundu. Mitinglerde Azerbaycanın yavru sancığı, Albayrak ile yanyana asılarak kardeş ülkenin bayramı kutlandı. İzmirli İsmail Zühtü Beğ, üç renkli, göğsü hilâlli genç bayrağa hitaben şöyle dedi :

Hilâl artık öldü diye
Sevinmişti düşman yine.
Hilâl birken iki oldu
Selâm bizden ikinciye.
Azerbaycan, Azerbaycan
Alkışladık seni candan.

İstiklâl ve hürriyetin ilânından sonra Azerbaycanda hayat, mal, namus emniyeti teessüs etmişti. Artık, ne katil, ne yağma, ne Sibiryaya sürgün korkuları kalmamıştı. Azerî halkı kendi mukadderatına kendisi hükmederek istikbale emin adımlarla ilerlemeğe başlamıştı. Eğer Tanrı, yeni sürmeğe başlayan bu filizi şimalin soğuk rüzgârlarından saklı tutacak olsaydı.....

Bu mesut günler çok sürmedi. Moskof diyarından gelen fırtına bulutları nur ve sabah isteyen Türk Dünyasının semasını karartmağa başladı.

Rusyada kopan ihtilâlin sonunda, kızılar geçici Kerinskiy hükümetini devirerek iktidari ellerine geçirmişlerdi. İlk defa Deli Petronun vasiyetiyle ocakları söndürülen Azerbaycan, bu defa da Leninin; « Komünizmin temelini sağlamlaştırmak ve onu yaşatmak için her ne bahasına olursa olsun, siyah altın Bakû'yu elimize geçirmeliyiz. » emriyle yeni vahşetlere sahne oldu : Kana doymayan kızıl canavarlar Azerbaycan kapılarına dayanınca teslim olunmasını istediler. Bu teslim teklifi Türklerin istiklâl aşkını büsbütün tutuş-turdu. Asil kanları bu teklifi nefretle reddetmeyi emrediyordu. Notayla beraber bolşevik beşinci kolu; yerli komünistler kanı ve sütü ile beslendikleri analarını boğmak için üzerine atıldıkları zaman kahraman mücahitler haykırdılar: « Efendiler !... Talihi kara Azerî Türklerinin gözyaşlarını dindiren, Millet Meclisi Üzerinde dalgalanan o üç renkli, göğsü hilâlli genç bayrağımızdır. Azerilerin istiklâl aşkıyla alevlenen kalbini düşmanın zehirli hançerine teslim etmeyelim. Koy! Bu aziz vatan, Azerinin bu mâsum anası yetim kalmasın. Onun bu acı günlerinde hep beraber olalım. Unutmayalım ki bu yurdun; uğrunda son çocuklarımızı da feda etmeden düşmana çiğnetmememiz gerektir. Biz, bu mukaddes bayrağın altında ölmek için onun önünde diz çökerek andiçenleriz. Koy! Bütün tarih; koy, bütün cihan; koy, gelecek Azerî nesli bilsin ki bizlerin kanı sel gibi akmadan bu mukaddes yurda hiçbir düşman ayak basamamıştır. Koy! Bütün dünya bilsin ki, onun bu aziz vatanını düşman ancak silâh gücü ile alabilmiştir. Koy! Bütün gelecek nesiller bilsin ki, onun yurdunda her karış top rak; bir ana, bir baba, bir kardeş mezarıdır. Koy! Ulu tarihimiz haykırınsın ki, biz asil ve büyük Türk milletinin şerefle yaşayan ve şerefle ölen torunlarıyız. »

Sınırdaki Azerbaycan yiğitleri boğ yere « Komayın! Vurun! » emrini beklediler. Bir takım hainlerin ve tecrübesizlerin elinde olan devlet teslim olmuştur...

Teslimi kabul etmeyen Azerî halkı ecdatlarına lâayık şerefli insanlar olarak, silâha sarıldı-

Atay - Fatayın Maskesini açıyoruz

Hani şu malûm Atay - Fatay bakınız "Yeni Rusya," adlı kitabında neler sıralıyor.

"Ben bizim kalabalığımızı benziyen bir kalabalığı garphılaştırmak, geri bir memleketi ileri götürmek için kızıl komşumuzun tecrübelerini ve metotlarını tetkik ettim ve Yeni Rusya'nın nasıl bir yolun üstünde olduğunu göstermek istedim."

"Kaç senedir iki esasî müdafaa ediyorum: Şimâl terbiyesi ve ihtilâlcî metotlar."

"Yeni Rusya," iptidai bir halkı ve memleketi büyük bir hızla, garp seviyesine çıkarmak için aranmış ve bulunmuş ihtilâlcî metotları tez olarak almıştır. (Sayfa : 4. Başlangıç, Yeni Rusya.)

İnkılcılık ve Turancılık fikirlerine tenkidi perde yaparak, kökü dışarda fikir ve fiillerin müdafaa-sını benimsemekte olan bu adam "Türkiye'nin kalkınması için kızıl "İhtilâlcî metotlar," tavsiye etmek cüretini gösteriyor. Anadolunun sükûn ve huzur içerisinde kalmasını istemeyen bu zat kimbilir belki de "İhtilâlcî Metod"un mânâsını bilmediğini söyleyecek, memleketi parçalamak istemediğini hikâye edecektir.

Umumiyetle metot, bir neticeye, gayeye vâsil olmak için kullanılan yolların ve vasıtaların mecmuunu ifade eder.

Yeni midir eski midir, bar bar mıdır, bar har mıdır, ne mal olduğunu pek alâ bildiğimiz bu medhü-seña edilen yerde netice, gaye tam bir

lar. Bütün millette aynı yürek çarpıyor ve ağızlar aynı şeyi haykırıyorlardı : « Düşman kim olursa olsun, bize ne vâdederse etsin; hürriyetimiz için son damla kanımıza kadar vuruşacağız ». Hürriyetin ne olduğunu anlayamayan komünistler, başını öüne eğmiş, gözleri yağlı aziz analarının memelerini keserek düşmanlara teslim ettiler. Bu kara gün Azerbaycan tarihinde, bütün gelecek Türk nesillerine kip ve intikam kaynağı olacak bir vahşet günü oldu.

Türk genci ! 27 Nisan 1920 tarihini; kardeş Azerbaycan şehitlerinin Moskoflar tarafından çiğendiği, gelinlerin, kızların, mâsum yavruların öksüz kaldıkları; tekrar Sibiryâ ve Salovka sürgünlerinin başladığı günü unutma. Unutma .. Ve kimisi intikam günü için kalbinin en derin köşesinde sakla !

Kızıkların işgalinden bir ay bile geçmeden her taraftan ayaklanmalar başladı. İsyan ilk defa Gencede koptu, az bir zaman içinde bütün memlekete yayıldı. Karabağ, Şeki, Saliyan, Şemkir, Tertter, Zakatala, Şamahı, Gökçe, Lenkaran ve diğer bütün Azerbaycan şehir, kasaba ve köylerinde halk, eline silâh olabilecek ne geçirir, dağlara, ormanlara, kırlara çekildiler. Orak, yaba, balta, hattâ taşla savaşılar pek çok kâfire zulümlerinin hesabını sordular. Fakat neticede bütün isyanlar kan ve demirle bastırıldı. Her şeyte rağmen onlar esir olarak yaşamaktansa öl-

Rus emperyalist komünizminin tatbikidir. İhtilâlcî metot; sınıf mücadelesiyle, cemiyeti parçalamak, kanlı boğuşmalarla güya proleter sınıfının kazan-cını temin etmektir.

Diğer usuller ise, Allah, din, hürriyet, millet, milliyet ve bilime düşmanlık, insan sevgi ve saygısı yerine ancak kendisine alet olanlara, uşaklaşanlara kan kusturmamaktan ibarettir denilebilir.

İşte Atay - Fatay böyle "İhtilâlcî Metodu," Ankarada bile reklâm etmekten çekinmemiştir. Üstelik bilgisizlik, tenakuz şampiyonluğu elde edilerek şu garip muhakemede bulunuyor :

"Garp seviyesine çıkarmak," yani garp âlemi-nin üstünlük ve olgunluğunu kabul etmek. Lâkin garp devletlerinden hangisi bu komünist ihtilâlcî metoduyla buldukları seviyeye gelmiştir?. Şahısların ahlâk, kültür ve şuur buhranları bizi ilgilendirmeydi. Eğer, çizmeden iki karış yukarı çıkarak zararlı, tehlikeli saçmalarla, biçareler ve zavallılar işfâl edilmeseydi, Atay gene atmış der geçerdik.

Şimdi kraldan çok kral tarafdarı geçinen Atay - Fatay yukarda pek az bir kısmı nakledilen acaip fikirlerden sonra, mutlak ve müfrit bir Ame-rika düşmanlığıyla işe girişiyor :

Jülfen sayfayı çeviriniz.

meği tercih ettiler. Yirmi yılda 64 defa zulme ve haksızlığa başkaldırdılar. Namus ve şeref bunu icabettiriyordu. Babaları onlara bunu vasiyet etmişti. Vuruşuyorlar, düşüyorlar ve düşerken de haykırıyorlardı :

Toplanın erenler Allah aşkına
Şehadet câmını birlik içelim.
Peygamber aşkına, Ali aşkına
Vatandan geçmeyip candan geçelim.

Vatanı düşmana yıktırmak olmaz,
Şehidin anası saçını yolmaz.
Azeri Türkleri Rusa kul olmaz !
İstiklâl uğrunda candan geçelim.

ALI

İstiklâl, o yaşayan milletin kalbinde can,
İstiklâl, o saadet, hayat, zafer, şeref, şan.
İstiklâl, o sönmeyen müebbet bir meş'ale,
Gönüllerde tutuşur gözlerde sönse bile,
İstiklâl, o vatanın göğsünde yükselen ay,
İstiklâl, o kemikten, kandan yapılmış saray
İstiklâl, o milletin parçalanan bağrından,
Gelinlerin, kızların akan gözyaşlarından,
Doğmuş pek mübarek, pek mukaddes bir ilâhidir.
Hangi bir erkek onu düşmanlara kaptırır.
Anaların saçından ördüğü bir bayrağı
Hangi erkek çıkmışta edecek başaşağı?
Sen bizimsin, bizimsin durdukça bedende can,
Yaşa, yaşa, çok yaşa, ey! Şanlı Azerbaycanlı.

GÖLTEKİN

Atay - Fatayın Maskesini Açıyoruz.

(Başı 15 inci sayfada)

"Bir tek Amerika'nın Avrupayı ne buhranlara soktuğunu Herri'nun kitabından okuyunuz. Avrupa bu yüzden hastadır. İki Amerika Avrupa'nın ölümü demektir." (Sa : 9). 10 uncu sayfa tam bir Amerika düşmanlığıyla dolu. Meçhul bir mülakat perdesi altında Amerika en zalim kapitalizm ve kapitülasyon taraftarlığıyla damgalanmakta, Çini sömüren, milletlerin hürriyetine, insanlığa düşman bir devlet olarak tasvir ve tahkir edilmekte ve bilâhare Ruslar büyük medihlere vesile olmaktadır. Kurnaz Falih şöyle demekten nedense mahçubiyet duymuyor.

"Türkler yalnız kendilerini düşünerek, Ruslar

bütün insanlar için inkılâp yaptılar." (S: 10). Bundan daha ileri yalan az bulunur. Maşallah! Ruslar bütün insanlık için inkılâp yapmışlar! O Rusya ki, en riyakâr beyannamelerle msülûman milletlere hür ve müstakil devletler halinde kalacaklarına dair yaldızlı vaadler savurmuş, çarlığa karşı insanca mücadele yapanları bilâhare istismar, işkence ve imha metodlarıyla inletmiş, boğmuş, yurtlarına vahşetle saldırmıştı.

Rakamlarla vesikalarla sâbit bütün bu cihetler bu sözde insancının bulanık hafızasından ne kolay silinmiş?. Fakat biz ona kendi kaleminden çıkma en sarîh yazılar ve tatminkâr belgelerle lâyük olduğuna damgayı basacağız ! . .

MİLLİYETÇİ DERGİLER : Ergenekon, İş, Düven, Nur, Doğu, Toprak, Tıbbiyeli, Türkeli, Şark Yolu, Damla, Ocak, Çığır, Kanat, Hareket, Bayrak, Kemal Yolu, Milli Birlik,

K Ü R Ş A D

İN

4 üncü Sayısı

Dertli Anadolu

İçin hazırlanmaktadır. Bekleyiniz.

1 inci sayımızın mevcudu kalmamıştır. İstenmemesi rica olunur.

Millî Hürriyetler

ve

Milletler Arası Yazılı Hukuk

Yazan : Erhan Löker
Komünizm - Faşizm ve Nazizm
arasında benzerlikler.

Birleşmiş Milletlerin tenkidi
ve milliyetçi görüşle "Birleşmiş
Milletler," fikri.

Ankara Alınışık Yayını Nu.4
Fiatı : 100 Krs.

ALTIN-IŞIK

Bu olgun Türkçü derginin
5 inci sayısı kuvvetli yazılarla
yayınlanmıştır. Bütün Kür
Şad okuyucularına hararetle
tavsiye ederiz.

Adres : P. K. 13 Bayazıt -
İstanbul

ÖZLEYİŞ

MİLLİYETÇİ

Bilim - Sanat - Ülkü Dergisi

§ 7 inci sayısından itibaren, gerçek bir fikir dergisi haliyle ve yepyeni bir şekilde intişara devam edecektir.

§ Zarurî sebepler yüzünden yayınlanması geciken ÖZLEYİŞ, en değerli kalemlerin özlü yazılarını ihtiva edecek olgun bir mecmua olarak, yakında, sevgili okuyucularına kavuşacaktır.

ÖZLEYİŞ'in

7 inci Sayısını bekleyiniz!

ABONE ŞARTLARI

(Sayı hesabı ile dir.)

24 Sayı 500 Krs.

12 » 300 »

6 » 150 »

K Ü R Ş A D

Şimdilik ayda bir çıkar.

Sahibi ve neşriyatı fiilen

İdare eden :

KARAMAĞARALI

HALÜK OPAN

Kanaat Basımevi - ANKARA

Muhabere ve Havale adresi:

K Ü R Ş A D

Posta Kutusu : 122 - ANKARA

İ D A R E H A N E

Samancıpazarı, Kargali Sokağı

Nu. 29 - ANKARA